

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

14. Sicut Moyses exaltauit serpente[m] in deserto, ita exaltari oportet filium hominis, vt omnis qui credit in eum, no[n] pereat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

nostræ per peccatum corruptione vide opus nostrum de Iustificat. lib. 2. Cæterum hic nihil de peccato agitur; & quamvis nullum esset in homine peccatum, sed in statu innocentie ageret, verum tamen esset quod in tota propagatione humana, quod natum est de carne, caro est. Propositum Christi solum est, ostendere terminum carnalis & corporalis generationis esse similem principio: & quia principium generationis naturalis est homo, homo quoque est qui generatur.

14. *Sicut Moyses exaltauit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis, ut omnis qui credit in eum, non pereat.*

Dupliciter hunc locum deprauat Calvinus. Primum absurdissime exponit exaltationem, de qua Christus hic loquitur, Evangelicam prædicationem esse. Sic enim scribit. *Exaltari significat collocari in loco edito, ut omnium aspectui pateat. Id factum est Euangelij prædicatione. Nam quod de Cruce quidam exponunt, contextui non quadrat, & alienum est ab instituto. In hunc igitur finem similitudo exaltati serpentis in deserto adducitur, ut se doceat Christus Euangelij doctrina statuendum esse ante omnium oculos, ut quicumque ipsum fide intueri fuerint, salutem percipiant.* Hæc ille. Cæterum de sua futura crucifixione & de beneficio redemptionis, quod ad salutem credentium omnibus est, Christum hic loqui; tum similitudo serpentis allata, tum verbum exaltationis efficaciter demonstrat. Sicut qui in serpentem ligno affixum aspiciant, à moribus serpentinis liberati erant; sic qui in Christum crucifixum credunt, à peccatis suis liberantur. Sic hæc figura & genus & fructum mortis Christi, simulque fidei necessitatem ad viuum exprimit. Exaltationis vocabulum non nisi de Cruce apud Ioan. aliis in locis accipitur. *Quum exaltaueritis filium hominis, tunc cognoscetis quia ego sum.* Iudæi non prædicabant Christum, sed crucifigebant. *Rursum alibi. Ego quum exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum.* Sed Calvinus hunc sensum delegit, ut hæreticum dogma de prædicatione Evangelica peccata credentibus remittente, sicuti nos de Sacramentis loquimur, stabiliret.

Alia deprauatio est in verbo credendi, cui vita æterna tribuitur. *Hinc (inquit) constat admirabilis fidei effectus, quia per eam Christum recipimus qualis nobis datus est à Patre: nempe*

*Exaltatio
Christi in
Cruce.*

Ioan. 5.

Ioan. 8.

*Sola fides
& constitudo
gratia
resellitur.*

qui nos aeterna mortis reatu salutos vita aeterna haeredes efficiat, Ceterum quum fides huic beneficio primum sanè aditum faciat, non tamen sola sine renouatione mentis interna, & sine spiritu adoptionis filiorum Dei hoc beneficium conferat, huic obstaculo vt occurrat Calvinus, subiungit. Nondum tamen satis liquet cur & quomodo vitam nobis conferat fides, an quia spiritu suo nos regenerat Christus, vt viuat in nobis ac vigeat Dei iustitia; an verò quia sanguine eius purgati à peccatis gratuita venia iusti apud Deum censemur. Certum quidem est, hac duo semper coniuncta esse, sed quia hic de salutis certitudine agitur, tenenda praecipue hac ratio est, nos idcirco viuere, quia Deus peccata non imputando nos gratis amat. Falsa & impia doctrina est quam tradit. Fateretur hæc duo semper esse coniuncta, peccata nobis condonari, & spiritu Christi regenerari, vt viuat in nobis Dei iustitia. Si semper sunt coniuncta, ergo ex vtrisque constat salus nostra, non ex solatemissione peccatorum. Imò ait Calvinus, quia de certitudine salutis agitur, hæc posterior ratio praecipue tenenda est. Vide quomodo fallit ac fallitur. Fallit lectorem nequiter, quum dicit de certitudine salutis hinc agi. Non enim de certitudine, sed de principio salutis agitur: nò de tota perfectione, sed de eo quod imprimis necessarium est. Agnoscit ipse Calvinus, coniungi necessariò renouationem internam, de qua hic non agitur. Ideo (ait Calvinus) nominatim sacrificij fit mentio, quo simul cum peccatis maledictio & mors abolita est. Si ergo de sola abolitione peccatorum hinc agitur, & illa sola certitudinem salutis non adfert, (coniuncta quippe esse debet regeneratio in nouam vitam,) euidenter probatur non de salutis certitudine, sed de vna eius parte hoc loco agi. Deinde fallitur ipse turpiter quum dicit, nos idcirco viuere, quia Deus peccata non imputando gratis nos amat. Contradicit Christo dicenti: Ipse Pater vos amat, quia vos me amastis, & credidistis in me. Ecce amor Dei in nos, non solùm quia peccata remittit, sed quia nos spiritu Christi regenerati amamus Christum, & credimus in eum.

Caluini
menda-
gium.

Ioan. 14.

Vita noui-
tas magis
causa sa-
lutis quam
remissio
peccatorum.

Deinde absurdissimum est, quòd causa vitæ sit priuatio mortis, & nò multo magis noua vita veteri succedens. Quum non capit aërem ex tenebricoso lucidum factum, non solùm propter fugatas tenebras, sed multo verius propter praesentem lucem lucidum vocari & esse? Sic propter spiritualem regenerationem, quæ nouos homines & filios lucis facit, sumus verè & formaliter filij Dei, Deo grati ac iusti; non solùm

solùm propter remissa peccata: & in vtroque beneficio constat salutis nostræ certitudo.

18. *Qui credit in eum, non iudicatur.*

CONFIRMANT ex his verbis suam solam saluantem fidem *Contra sō*
 hæretici: & vertunt Calvinus ac Beza, *Qui credit in lam fidem*
eum, non condemnatur: quum verbum Græcum sit *πιστεύει*, *saluārem.*
 quod propriè significat sententiam accipere, siue approba-
 tionis siue condemnationis; non *καταπιστεύει*, quod propriè
 significat condemnationis sententiam accipere. Sed vt *πισ-*
τεύει accipiatur hoc loco pro condemnari, non tamen docet
 hoc solo nomine à condemnatione liberos omnes esse, quia
 credunt. Credere in Christum, non est, vel solam fidem ha-
 bere, & totam doctrinam Euangelicam credere, vel, vt Calui-
 nus hîc exponit, *fiduciā & certitudinem salutis concipere*, sed
 est credendo in Christum tendere, & fidem per dilectionem
 operātem habere, ac deniquè regenerationem in nouā vitam
 coniunctā tenere, vt suprâ Calvinus agnoscit. Postremò *non*
condemnari, hoc loco non significat ab omni-damnationis *Hæreticō*
 sententia in perpetuum immunes esse, ac de salute certos (in *rum cras-*
 quo mirificè falluntur hæretici) sed hoc solum significat, ab *sum & per-*
 illa damnationis sententia liberari credentes in qua nati sunt, *niciosisti-*
 vt non sint iam amplius filij iræ, sed filij Dei, accepta videli- *mus error.*
 cet remissione peccatorum, & gratia renouationis donari. Sic
 enim Deus credentes non iudicat, id est, actum iustitiæ in
 eos non exercet, relinquens eos in statu perditionis; sed illis
 miseretur, & actum misericordiæ exercet, vocans in statum
 adoptionis filiorum Dei, & faciens illos filios acquisitionis.
 Denique non iudicatur aut non cōdemnatur qui credit, quia
 transit à morte ad vitam, nec manet in statu damnationis.
 Hunc sensum genuinū ac literalem alia Christi verba mani-
 festè docent. Infrâ Ioan. 5. *Qui credit ei qui misit me, habet vi-*
tam æternam, & in iudicium non venit, sed transit à morte in
vitam. Hæc est prima gratia credentibus data; cum qua & in
 qua gratia si perseuerāt, tunc certo saluantur, & finaliter non
 condemnantur. *Qui enim perseuerauerit vsq; in finē, hic saluus* *Matth. 10;*
erit. Et Paulus: *Participes Christi effecti sumus*: id est, transiui- *Heb. 3.*
 mus à morte ad vitam, & in iudicium non venimus, & ha-
 bebimus vitam æternam in spe & in radice, *si tamen initium*
substantia eius, id est, iuchoatam in nobis fidem, quæ est
substantia verum sperandarum, vsq; ad finem firmū retineamus. *Hebr. 11.*